

Foretræde for Folketingets udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik. D. 23.10. 2007.

Ved Amnesty Nu.

INDLEDNING:

Tak fordi vi måtte komme.

Vi er: Gerd Gottlieb, Inga Axelsen, og Charlotte Gylling.

Vi kommer fra Amnesty Nu -initiativet.

Vi sad her, som I måske husker, for godt et år siden, d. 26. september. Det var i forbindelse med de brutale tvangshjemsendelser til Kosovo, som fandt sted på daværende tidspunkt, og som vi følte det var nødvendigt at beskrive for Integrationsudvalget.

De tvangshjemsendelser blev i høj grad også startskuddet på vores 'Amnesty Nu'-initiativ, som vi var 10 kvinder, der påbegyndte i oktober 2006. Med initiativet ønskede vi at dokumentere, at der fandtes en bred folkelig opbakning i Danmark for en mere human asylpolitik.

Nu sidder vi her så igen. For siden da har mere end 90.000 danskere underskrevet et krav om amnesti for den gruppe afviste asylansøgere, som har været i Danmark i mere end tre år.

De 90.000 danskere mener – som vi - at den umenneskelige behandling af de asylafviste må stoppe. Og at den eneste løsning er at give disse mennesker fundamental sikkerhed, i form af amnesti – opholdstilladelse.

De mange underskrifter efterlader vi I jeres varetægt, når vi forlader lokalet.

Det, vi også gerne vil efterlade jer med her i dag – er et indtryk af den virkelighed, vi har mødt i det forgangne år - på asylcentre, blandt underskrivere, i foreninger og hos politikere.

Det er nødvendigt, da meget tyder på at vores demokratisk valgte regering (fortsat) befinder sig i en virkelighed, parallel til den virkelighed vi og mange danskere oplever.

Regeringens retorik har gang på gang været: 'de afviste har pligt til at rejse hjem', 'børnenes trivsel er forældrenes ansvar' og 'vi har fulgt lovgivningen.'

Ingen har patent på virkeligheden, og udsagnene lyder i sig selv ganske fornuftige.

Men faktum er, at de afviste - som ikke kan tilbagesendes - ikke rejser frivilligt, slet ikke de ældre og børnefamilierne. Og kun en uansvarlig forælder lige nu ville tage sit barn tilbage til Bagdad! Og faktum er også, at de mange år på centrene i uvished ødelægger liv – bl.a. omkring 200 børneliv.

Det er ubegribeligt at regeringspartierne ikke har kunnet frigøre sig fra deres vedholdende retorik, og i stedet har skiftet spor og fundet en pragmatisk løsning på den situation, omkring 800 mennesker befinder sig i her i Danmark.

Nu afdøde professor Isi Foighel holdt en tale ved et Amnesty International-arrangement i juni i år.

Der fortalte han, hvordan vi i DK har fået en række love, der gør tilværelsen næsten uudholdelig for en gruppe ulykkelige mennesker, der hverken kan få asyl eller blive tilbagesendt. Han sagde, citat:

“Enhver selv nok så hensigtsmæssig lov kan i visse situationer virke umenneskelig. Og hvis en lov strider mod menneskeligheden, er det ikke menneskeligheden, der skal laves om.”

Nu til vores konkrete erfaringer i det sidste år!

ERFARINGER I FLYGTNINGECENTRENE

Vores initiativ har hele tiden bevæget sig ad to spor:

- 1) Kontakt med de afviste, hvilket bl.a. har givet os baggrund for oplysning om deres situation
- 2) Konkret underskriftsindsamling

Vi er selv kommet i centrene, og vi har etableret støttepersonsordninger for mange andre. Det betyder, at vi i Amnesty Nu ved, hvad vi taler om, når vi siger, at smertegrænsen er nået, og at diverse faglige rapporter og undersøgelser om de afvistes mistrosværhed dækker virkeligheden.

Asylansøgerne var raske, da de kom – eller rettere de var traumatiserede, og det er alvorligt – men de var også dybt lettede – endelig i sikkerhed! – og de var stadig mennesker med hele registret af menneskelige følelser og vant til et aktivt liv som alle os andre. Men efter 3-4-5 år møder vi de selv samme personer i en helt anden udgave. Den enkelte er en skygge af sig selv, og yderligere er de fællesskaber, der har været i centrene, faldet fra hinanden. De resursepersoner – naboer og bedstemorskikkelser - der har været en støtte i forhold til børnene, kan heller ikke mere. ”They are killing us”, som en af vores besøgs-kontakter, som ellers bliver kaldt ”Baba”, bedstemor, af hele Center Sandholm, siger med brudt stemme.

Forleden dag blev den psykiske deroute sat i relief for os på ny. Vi sad i en gruppe kvinder og i kredsen sad der en ny – en ung 20-årig kvinde, netop undsluppet fra Iraks krigshelvede. Vi fik at vide, at hun græder hver nat over savnet af familien, der er spredt for alle vinde. Og alligevel sad hun der, struttende af iver og nygerrighed over alt det nye. Hun deltager i den frivillige dansk-undervisning, går til hånd i cafeteriet i centret, og hvor hun ellers kan. Hendes udstråling i sammenligning med de øvrige i kredsen var slående.

De har alle været mennesker med resurser, da de kom - parate til at give deres kræfter til det danske samfund. I sommer lavede vi i Amnesty Nu en rundspørge om erhvervsbaggrunden blandt de afviste, vi kunne få fat på i Center Sandholm. Vi efterlader resultatet – en liste over den mangfoldighed af erhverv, som disse mennesker repræsenterer – her i Integrationsudvalget sammen med alle

underskrifterne – til eftertanke!

For de 800 mennesker – med ophold i mere end tre år - er udflytning til egen bolig desværre ikke tilstrækkeligt. Deres ødelagte nerver, skyhøje medicinforbrug og ødelagte familiemønstre vil følge med. De må have varigt ophold – forsikring om ”du er i sikkerhed – det sker aldrig mere,” før de kan blive bygget op som hele mennesker på ny.’

ERFARINGER UNDER INDSAMLINGSARBEJDET

Vi har samlet underskrifter ind over nettet - og via håndbårne lister. Det har været en forrygende proces, som vi ville ønske, at vi kunne gøre levende for jer. Hvad vi har fået at tak og positive tilkendegivelser er ikke småting. Folk i alle aldre, fra alle egne af landet og med alle slags erhverv har reageret.

Vi har været rundt med vores lister, hvor vi i øvrigt er færdedes f.eks. ved grundlovmøder, på festivaler, på vores arbejdspladser – den ene af os i gruppen har som regel samlet ind, når hun alligevel kørte i S-tog - det drejede sig om strækningen Holte - Nørreport, som bestemt ikke kun består af Politikens læsere. Mere end halvdelen af kupeen har typisk skrevet under, og i myldretiden gav det som regel ca. 30 underskrifter på de godt 20 minutter, som turen tager.

Der er med andre ord en vilje i befolkningen til en ændret asylpolitik, som alt for mange politikere ikke har forstået endnu. De fleste er simpelt hen ikke i overensstemmelse med deres vælgere på dette punkt - hvad meningsmålinger i øvrigt også kan fortælle i overbevisende tal.

De udsagn, vi har modtaget under vores indsamling af underskrifter, viser med al tydelighed, at befolkningen er rystet over den førte asylpolitik.

Det er tilkendegivelser som: med den danske asylpolitik er vi på vej til at gentage den katastrofe, som danskerne udsatte de tyske flygtningebørn for under 2. verdenskrig.

Det er udsagn fra unge universitetsstuderende om, at de ikke vidste, at man anbringer mennesker i lejre i Danmark i 2007. De troede, det var noget, der hørte 2. verdenskrig til. Som politikere bør I spørge jer selv, hvordan det kan forklares, at unge danske studerende ikke kender til så væsentlige samfundsforhold.

Er der mon her en parallel til de svar, vi har fået, når vi har henvendt os til politikere fra regeringspartierne? De siger, at det er skammeligt, at deres parti er i lommen på Dansk Folkeparti, men at det er den pris, de må betale for at beholde magten. Når vi spørger til den pris, lyder der dybe suk. Citere dem med navn må vi heller ikke. Selvcensur?

Vi har mødt indignation over, at regeringspolitikere i medierne har undsagt en videnskabelig undersøgelse, netop offentliggjort af forskere.

Vi har i det forløbne år oplevet, at forskningsresultater, udarbejdet af Institut for Folkesundhed, SFI, DSI, SIF, om de skadelige virkninger af vores asylpolitik, undsiges eller negligeres af ministeren og af regeringens medlemmer. Det har gjort os

opmærksomme på, at medierne alt for ofte kommer godt af sted med at viderebringe politikernes forvrængninger og forenklinger, uden at det bliver modsagt af journalisterne. Desuden forment forskerne tid til fremlæggelser af sammenhænge og helheder. Det er der ikke plads til.

Der er sket en forråelse af den politiske debat. Det oplever folk, vi møder, og de takker os for vores indsats. Almindelige mennesker bliver vrede over Jesper Langballes forslag om at anbringe asylbørnene i gode, danske familier. Der er endnu folk, der husker de fejltagelser, vi begik mod de grønlandske børn. Som sundhedsplejerske ved jeg, at forslaget om at adskille børn fra deres forældre er en forråelse, som – hvis det bliver en realitet – kan få uhyggelige konsekvenser for børnene og deres forældre. Hvad tænker Dansk Folkeparti på? Og hvor længe kan Venstre og De Konservative tåle det?

Det er opløftende, at så mange mennesker i dag – i reaktion mod regeringens asylpolitik – er med i arbejdet for asyl til de afviste, der er flygtet fra krig og vold. Vi arbejder sammen og udveksler erfaringer. Det gør vore bestræbelser effektive, og det er måske medvirkende til, at politikernes tone bliver mere og mere skinger.

AFSLUTNING:

Jørgen Poulsen, generalsekretær i Røde Kors – udnævnt til mest troværdige person for nylig, samlede egentlig summen af de udsagn vi har modtaget, da han i sidste uge sagde:

“Når der er så klar dokumentation for, at de afviste asylansøgere på asylcentre er syge, er grænsen mere end nået. Den er overskredet, og problemet bør løses nu. Den løsning må være Amnesti!”

Her har I 90.000 stemmer, som også kræver amnesti - til de afviste asylansøgere, som har været i Danmark mere end tre år. En tredjedel på papir, to tredjedele elektroniske på CD. Vi har også afleveret dem i dag til Hendes Majestæt Dronningen og til Minister, Rikke Hvilshøj.

Sammen med underskrifterne vedlægger vi en liste på næsten 50 organisationer, fagforeninger mv., der officielt træder frem for at anbefale os.

Vores underskrifter og alle de udsagn og den opbakning vi har fået undervejs repræsenterer et meget stort ønske om amnesti nu til de menneske, der er kommet hertil med håbet om husly og hjerterum.

Det hjerte, der netop har været udfoldet nedenfor på Christiansborgs Slotsplads symboliserer det manglende hjerte I den danske asylpolitik.

Se så at få det sat på plads, hvor det hører hjemme!